

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΤΗΣ MARY LUCYΕΗ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΜΙΑΣ ΩΡΑΙΑΣ ΚΥΡΙΑΣ Σ' ΈΝΑ ΑΣΗΜΑΝΤΟ ΝΕΟ...**Άξιοτιμες Κύριε,**

Μετά τήν μικρή σκηνή, που διαδραματίσθηκε χθές μεταξύ μας, αισθάνομα νά σάς γράψω στο τηλέφωνο, αντί νά σάς γράψω... Φθινόπολικά όμως—είναι τόσο ματαίοδοιοι οι σάνδροι!—μήπως με παρεγγίγονται. Ήταν ωραίους σάνας ώρα καλή σας φιλοφρονήσανες έκεινο που στήναν πραγματικότητα θά ήταν άταχτο μια πρόσκληση σε απόλογια. Έκτος αυτού όμως δέν έχετε και τηλέφωνο...

Λοιπόν, για νά λειψώ μας κάθε σκιά παρεξηγήσεως, ος συνωψιώ δι δίλγον τη γενεσινή σκηνή. Σάς είχα καλέσει νά πάρουμε μαζίν τύ τοσά. Και κάλεσα μόνον έσσας... Συνομιλεῖ κανείς καλύτερα, όταν είναι μόνος μαζίν με τόν φίλο του. Σάς θεωρούσα δέ ώς χθές ένα από τους καλύτερους ου σουλούς. Σάς προσεφέρω ένα φιλοτζάνι τοσά. Εσείς μέ δηλη την σιδιαριστιά, διφέροντας τό φιλοτζάνι επάνω στό τραπέζακι, χωρίς ούτε κάν νά τό πλησιάσετε στά κείη σας, για νά τό έχετε έλευθερο νά έγγισουν αναδέστασα τό σπόνα μου. Μέ φιλούστε σάν τρελλός... Άγρυπνος αντελήθημον, δτι την στιγμή έκεινη παρέλεισα νά σάς δώσω τό μπάτο που δέξιζατε. Ήταν όμως τόση ή ταραχή μου!

Και για νά έκαθαρίσω την κατάστασα, σάς λέγω κατηγορηματικά: «Δέν έρεσ με τί είδους γυναίκες συνηθίζετε νά συναντάσθε σε!» Έγγι, έν πάση περιπτώσει, δέν είμαι από έκεινες. Μ' εύχαριστε, έβεδαι σταν καταλαβαίνω, δτι ένας όνδρας κάτι αισθήνεται για μένα. Αύτό όμως δέν σημαίνει, δτι άνεγκα γουμαί και τίς επιθέσεις του. Δέν δίνω σέ κανένα τό δικαίομα νά λησμονήστη, δτι είμαι μια καθών πρέπει κυρία. Άπο μένα σέ τονς απόρες χρειάζεται από τή έκφρασης—δέν θυγαίνετε τόπο!» Σάς τά γράφω αυτά για την απίθανο περίπτωση, που θά έτύχανε πάλι νά θρεθούμε μόνοι;

**Μετά τημής  
"Εντυ Αΐχορ**

11

**Άξιοτιμες Κύριε,**

Δέν έρεσ από λάθατε τό γράμμα μου, που σάς γράψα πρό δύτω ήμερων. Είναι δράση σωστή ή διεύθυνσις που έχετε πέτρο επικεπτήριό σας: «Έν πάση περιπτώσει σάς γράφω γιά δεύτερη φορά και στέλνω τό γράμμα μ' ένα σάνθρωπο τής επιστούσης μου γιά νά φτάσει ασφαλώς στά χέρια σας. Μού κάνει κόπο νά σάς έπανασθείσανες δέν έρχεται φοιλικά. Αύτό ήθελα νά σάς δώσω νά σάς καταλάβετε καλά. Δέν ήθελα όμως ούτε νά σάς προσθάλω, ούτε νά σάς αποθερώνω. Η δυσάρεσκειά μου στρέφεται έναντιν τής συμπεριφοράς σας, όχι έναντιν τού προσθήσανες που σε ποιο σπίτι δρίσκεθε. ποιαν έχετε κοντά σας, και μόνον αφού σάς έπανεύθεται στήν τάξιν, συνήλθατε και μού ζητήσατε συγγνώμην. Ιώσας ή έπινωσας σας από τήν πρώτη μου έπιστολή, νά είνε δτι σάς κλείνω τό σπίτι μου. Δέν είνε αυτή ή πρόθεσή μου. Πάρτε με στό τηλέφωνο, δται έκπλαστε.

**Με θερμούς χαιρετισμούς  
"Εντυ Αΐχορ**

11

**Άγαπητε Κύριε,**

Βρίσκο, πολύ εύγενικό έκ μέρους σας νά είσθε τόσο διακριτικός και νά μή απαντάτε στά δύο γράμματά μου. Ή σιωπή σας αποδεικνύει δτι η αναγνωρίστε την απέτρεψη συμπεριφοράς σας και δτι τώρα διστάζετε νά μή αντικρύστε. Ή απόστολη όμως τής γυναίκας είνε ν' απομακρύνη τού δισταγμούς, διότι δται πρόκειται για πρώσωπα τόσο λεπτά και εύαισθητά, έτσα σείς. Θέλω νά σάς απαλάδω από τόν κόπο τό δηλεωνήματος. Καταλαβαίνω, δτι σάς είνε δύσκολο νά μέ πάρετε πρώτος σείς στό τηλέφωνο, όπερα από τήν μικρή σκηνή που μεσολάθησε μεταξύ μας και ύστερα από τήν γράμματα που σάς έστειλα. Τά θρήκατε ίσως αυστηρά γιά μια στιγμή παραφορά σας. Και ίσως νά μή έχετε δύσκολο. Ας τ' αφήσουμε δύμως από τάστασης σας και στήν διαδικασία σας από την πρώτη μου έπιστολή τό τσάμας: «Έχει θράσας τζάζ. Και μέ τήν καλή μουσική, δλα ξεχνήσται λοιπόν αέριο στήν πέντε. Σάς περιμένω.

**Με έγκαρδους χαιρετισμούς  
"Εντυ Αΐχορ**

I

IV

Άγαπητέ, Τί σάς συμβαίνει, λοιπόν; Γιατί δέν ήμερθετε στό «Μπριστόλη» νά πάρουμε μαζύ τό τοά, δτως δές γράφα; Είσθε θυμωμένος; Μά είνε παιδιαστικό αύτα. Είμαστε πάντα καλοί φίλοι και έξακολουθούμε νά είμαστε, ποτέτε με! Τό μόρο ίντερμετζό έκεινο τό απόγευματος είνε πεισ μακρά. Ανήκει στό παρελθόν... Έγινε τό δέκαστα. Σεχάστε το και σεις.

Καύμενο παδί, πληρώστε άκριβά μια στιγματιά παραφορά: «Ελάτε τώρα, δλα είνε έχασμενά... Τίποτε δέν συνέθη, τίποτε δέν έμεσολάθησε.

Τίσας είχατε δίκηο που δέν ήμερθετε χθές στό τοά του «Μπριστόλη». Αστή ή τζάζ παίζει διαρκώς. Σεκουφάινει και δέν μπορει κανείς νά κουβεντιάστη μηχανήσυχα. Ελάτε αύριο στής 6 με 6.30' στό καφενείο «Μαζάρη». Έκει είνε ήσυχα και δέν πηγαίνει πολλές κόσμος. Θά ολυαρήσουμε σάν πρώτα, σάν πατρινές πολλές φίλοι φίλοι που τώρα είμαστε. Και για την ίστορια τό φιλούς δέν πούνο καλοί φίλοι που τώρα είμαστε. Λοιπόν, σάν περιμένω. Μή μ' αφήσετε μόνη. Σύμφωνω;

«Εντυ Αΐχορ

V

**Άξιοτιμες Κύριε,**

Και πάλι δέν ήμερθετε. Δεν θρίσκω λέξεις για νά χαρακτηρίσω ματιάς με τί είδους γυναίκες συνηθίζετε νά συναντάσθε! Έγγι, έν πάση περιπτώσει, δέν είμαι από έκεινες. Μ' εύχαριστε, έβεδαι σταν καταλαβαίνω, δτι ένας όνδρας δέν ήμερθετε καταλάβει αύτό. Η σιωπή σας με έκνευριζε. Έπηγάδισθα κάποια αδυσαρέσκεια έκ μέρους σας γιά τήν αύτορόπτη τής πρώτης έπιστολής μου. Τό νά έπιανετε όμως, θυτερα από τής τόσες έπινωσης μου στή σιωπή σας, καταντά ανεκήγοντον. Περιμένω νά με πάρετε στό τηλέφωνο αύριο τό πρωι. Θά μπορούσαμε νά δούσιουμε νά συναντηθούμε τό απόγευμα και νά τά πούμε.

Μέ φιλικώτατα αισθήματα  
«Η παλιά σας φίλη  
"Εντυ

VI

Λοιπόν, Ριγάρδε, δέν ήτα τελειώσω αύτη ή ίστορια; Δέν θέλετε νά με ακούσετε; Αφίνω καθε διπούλαξει κατα μέρος γιά νά φωνάσω: «Ναι!... Τό φιλί σας μ' έγινε τοελάνει!... Τό νοιώθω ακόμη στά κείλη μου, τό νοιώθω πάντα, μέ φιλογίζει δόλκητη!... Κλείνω τά μάτια και σάς όντες ένεισεύματα. Είμαι γεμάτη από τήν είκονά σας... Δέν θα μέ καταλάβετε λοιπόν: Πώς πρέπει νά σάς τό πω; Τό σα γράμματα τόσες προσκλήσεις. Έπρεπε νά σάς έχουν πείσει. Σάς είναι τόσο αδιάστορο: «Αλλά τότε τί έστημαν τό φιλί έκεινο: Τό πιλι που δέν μ' απόνει ούτε μέρα, ούτε νύχτα νά ήσυχάσω. «Ολη ή σκέψη μου είναι σάς... Ζω με τήν δάμαντηση τό φιλούς σας. Αποθασίστε νά με καταλάβετε. Τί σημαίνει ή ποσοθλητική σιωπή σας;

«Ελά, δτι τελειώνουμε έπιτέλους. Σ' άγαπω! Ζω γιά σένα! Θέλω νά γίνω δική σου! «Ελά, ζταν θέλεις... Ε.»

—Άγαπη μου, έλεγε τήν έπομενη ή ώραία κυρία στόν ασήμαντο νέο, γιατί δέν απαντούσες τόσον καιρό στά γράμματά μου;

—Άγαπη με, έλεγε ο ασήμαντος νέος στήν ώραία κυρία, δτην απαντούσα στά γράμματά σου, θά ήμουν τώρα καθισμένος τόσο κοντά σου:

**ΕΝΘΩΜΑ ΔΟΓΙΑ**

“Ενας παχύτατος κύριος, έπειδη τόν κύττασε κατάματα ένας Εθρίαδος, τόν λέγει:

—Τί μέ κυττάσεις έτσι, σάν νά θέλης νά με φάς;

—Και έθριασις απαντά έποικατα:

—Η θρίασεις μου, κύριε, απαγορεύει νά τρώμε... γουρουνίσιο κρέας.

\*\*\*

‘Ο έάσκει στάν ους—Γιατί διάγερα είνε ψυχρότερος τόν χειλικόνα, παρό τό καλοκαρι;

‘Ο μαθητής—Γιατί τόν χειμώνα, δάσκαλε, κλείνουμε πάρα πολλές πόρες, τες και παραθύρα και τόν όφινησμε νά έπαγγιάζῃ δτι έξειν;